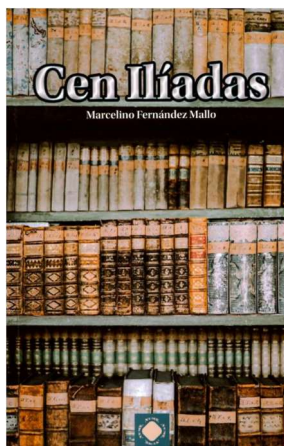

CEN ILÍADAS, de Marcelino Fernández Mallo

Editorial Toxosoutos, Xaneiro 2026

Presentación editorial

Cen Ilíadas, a nova novela publicada por Marcelino Fernández Mallo na editorial Toxosoutos, propón ao lector unha inmersión pouco habitual na narrativa galega contemporánea: un *thriller* de alta intensidade ambientado no corazón do poder empresarial. A historia arrinca nun escenario aparentemente civilizado —unha cea de directivos dunha multinacional— para ir revelando, con precisión cirúrxica, as tensións soterradas, as loitas internas e as decisións límite que se toman nos consellos de administración e nos despachos onde se decide o destino de persoas, carreiras e capitais. O que comeza como un exercicio de estilo e observación social convértese axiña nun relato de intriga no que a violencia, a manipulación e o medo emerxen como consecuencias lóxicas dun sistema que se proclama racional pero opera con códigos implacables.

A novela destaca polo seu rigor na construción da contorna empresarial: a xerarquía interna, a linguaxe corporativa, a obsesión polo liderado e pola imaxe, a convivencia forzada entre egos hipertrofiados e lealdades fráxiles. *Cen Ilíadas* non emprega a empresa como mero pano de fondo senón como auténtico motor narrativo. As dinámicas do poder económico condicionan os actos dos personaxes e explican tanto as súas ambicións como as súas caídas. Neste sentido, a obra sitúase nun territorio híbrido entre a novela negra, a sátira social e o retrato psicolóxico, cunha prosa afiada que combina retranca, análise moral e tensión narrativa.

Un dos grandes acertos da novela é a súa achega á literatura galega desde un ámbito practicamente inexplorado. A tradición do *noir* galego consolidouse arredor de espazos recoñecibles —a cidade, o rural, a corrupción política ou o crime organizado—, mais raramente se internou de maneira sistemática no mundo das grandes empresas e dos

seus directivos. *Cen Ilíadas* abre ese camiño ao poñer o foco nunha elite pouco visible pero decisiva, afastada do estereotipo do delincuente clásico e moito máis próxima á figura do executivo que opera dentro da legalidade formal mentres bordea, ou directamente transgride, os límites éticos. A novela introduce así un novo suxeito criminal na narrativa galega: o poder económico como espazo de conflito, opacidade e violencia simbólica —e ás veces literal.

Este movemento non é illado na traxectoria do autor. En 2018, Marcelino Fernández publicara *O bolseiro de Ingatex*, unha obra que xa apuntaba nesta mesma dirección ao explorar as relacións entre unha gran multinacional, a política local e a investigación policial. Aquel relato incorporaba o mundo empresarial á novela policial desde a perspectiva dun bolseiro e da responsabilidade social corporativa, poñendo de relevo as friccións entre intereses económicos, presión mediática e discurso público. *Cen Ilíadas* supón un paso máis: abandona a periferia da empresa para instalarse no seu núcleo duro, no lugar onde se toman as decisións estratéxicas e onde as consecuencias son máis graves e irreversibles.

Ambas as dúas novelas comparten, ademais, unha figura central que actúa como fío condutor: o comisario —logo excomisario— Lucas Pardo. En *O bolseiro de Ingatex*, Pardo investiga os feitos desde a súa posición institucional en Galicia; en *Cen Ilíadas*, xa depurado por razóns políticas, reaparece como investigador privado en Cataluña. Esta evolución do personaxe achega continuidade ao proxecto narrativo e introduce unha lectura crítica sobre o exercicio do poder, a independencia da investigación e o custo persoal de enfrontarse a intereses superiores. Pardo é un observador lúcido e incómodo, alguén que transita entre dous mundos —o público e o privado— e que serve ao autor para artellar unha mirada coherente e persistente sobre o crime contemporáneo.

En conxunto, *Cen Ilíadas* consolida unha liña narrativa singular dentro da literatura galega: a do *thriller* empresarial como espazo de análise social e política. A novela interpela o lector desde un territorio recoñecible pero raramente narrado, e faino cunha ambición de ampliar os límites do xénero negro en galego. Trátase dunha obra pensada para incomodar, para desvelar mecanismos de poder e para lembrar que, detrás da aparente normalidade dos traxes escuros e das ceas exclusivas, tamén se libran batallas dignas dunha épica moderna.